

Божевільний красень, який живе біля колодязя

Лише троє людей слухало мої проповіді, коли ми, побудувавши глиняну хатку, заснували церкву в Помнеколі. Але я вважав, що розмовляю не тільки з цими трьома людьми. Я говорив громоподібним голосом, вважаючи так: «Я проповідую тисячам, десяткам тисяч, та ні, усьому світу, навіть незважаючи на те, що їх не видно». День і ніч я гучно проповідував відкритий мною Принцип на весь світ.

Перед нашим будинком був колодязь. Невдовзі серед тих, хто приходив набрати води, почали ширитися чутки, що в домі з глинобитними стінами живе божевільний. Набравши води, люди зазирали в нашу хитку глиняну хатину і бачили жалюгідно одягнутого чоловіка, який командував і роздавав накази, наче керує усім світом. Цілком природно, що місцеві почали перешіптуватися між собою. Я проповідував, що небеса і земля перевернуться догори дном і Корея об'єднає світ. Незабаром чутки поширилися не лише серед тих, хто приходив по воду, а й серед тих, хто жив біля пагорба. Можливо, саме чутки спонукали людей приходити з цікавості побачити божевільного, що живе поруч із колодязем. Серед цих допитливих були студенти із сусідньої семінарії, а також група професорів із престижного Жіночого університету Іхва. Як завжди, чутки прикрашали і стали казати, що той божевільний — красивий чоловік високого зросту. Тому жінки середнього віку готові були витратити час, щоб піднятися на пагорб і подивитися на мене. У день, коли я закінчив писати Воллі Вонбон, я відклав олівець і возніс молитву: «Настав час проповідувати. Будь ласка, спрямуйте до мене святих, яким я зможу свідчити». Я вийшов до колодязя, була пізня весна, 10 травня 1952 року. Я спітнів, оскільки був одягнений у традиційні корейські штани з бавовняною підкладкою і старий піджак. Я

побачив молоду жінку, яка, витираючи піт зі свого чола, з потугою підіймалась на пагорб до колодязя.

Я звернувся до неї: «Останні сім років Бог дуже сильно любив тебе». Від несподіванки вона відскочила назад, адже минуло саме сім років, як вона вирішила присвятити своє життя Богу.

— Мене звати Кан Хьон Шіль, — сказала вона. — Я євангелістка з Церкви Помчон, що стоїть поруч з цим пагорбом. Я чула, що тут живе божевільний чоловік, тому прийшла свідчити йому.

Так вона мене привітала. Я запросив її до нашої хатинки. Коли гостя обвела поглядом нашу кімнату, то було очевидним, наскільки дивно усе для неї виглядало.

Згодом її очі зупинилися на моєму столі:

— Чому у вас так багато олівців? — запитала вона.

— Сьогодні я закінчив писати книгу, яка розкриває принципи всесвіту. Я думаю, Бог послав вас сюди, щоб ви могли дізнатися про ці принципи від мене.

— Що? — заперечливо вигукнула Кан Хьон Шіль. — Я прийшла сюди, бо чула, що тут живе божевільний чоловік, якого потрібно свідчити!

Я дав їй подушку для сидіння і сам теж присів. Під нами продовжував дзюрчати струмок.

— У майбутньому Корея відіграватиме провідну роль у світі, — заявив я.

— Люди шкодуватимуть, що не народилися корейцями.

Жінка явно думала, що я верзу нісенітниці.

— Так само, як Ілля з'явився в особі Івана Хрестителя, — продовжував я.

— Ісус прийде до Кореї у плоті.

Це вже її розлютило.

— Я впевнена, що Ісус знайде краще місце, куди можна прийти, аніж жалюгідна Корея, — відповіла вона. І потім додала: — Ви коли-небудь читали Книгу Об'явлення? Я...

Я перебив її посеред речення, мовивши:

— Хочеш сказати, що ти навчалася в духовній семінарії Горьо?

— Звідки ти це дізнався? — здивовано запитала вона.

— Ти думаєш, я б чекав на тебе, навіть не знаючи таких простих речей?

Ти сказала, що прийшла сюди засвідчити мене. Тож, будь ласка, навчай мене.

Кан Хьон Шіль була явно обізнана в теології. Вона цитувала мені біблійні вірші один за одним, намагаючись заперечити мої погляди. Вона продовжувала випробовувати мене, оскільки я впевнено і чітко давав відповідь на кожен її виклик. Наша дискусія так затягнулася, що почало темніти, тому я встав і приготував вечерю. Усе, що в нас було, це рис і трохи перестояного кімчі. Однак ми повечеряли разом під дзюркотіння води і продовжили наші дебати. Жінка повернулася наступного дня і наступного, і щоразу ми продовжували нашу дискусію. Урешті-решт вона вирішила присвятити своє життя втіленню принципу, якого я навчав.

Пізніше того ж року, у вітряний листопадовий день, моя дружина з'явилася у дверях нашої хатинки в Помнеколь. Поруч з нею стояв семирічний хлопчик, мій син, який народився в рік, коли я пішов з дому. Того дня я пішов просто, щоб забрати рис, але замість цього поїхав до Пхеньяна. Минули роки, і тепер він став школярем. Я не міг змусити себе подивитися йому в очі, не міг простягнути своєї руки, щоб посмикати сина за щічки і радісно обійняти. Немов скам'янілий, я стояв на місці, наче мені відібрало мову.

Моїй дружині не потрібно було нічого розповідати мені. Я відчував увесь біль і страждання бідної матері та дитини, яким довелося пережити війну. Навіть до того, коли вони прийшли, я знав, де і як вони живуть, але був ще не готовий подбати про свою сім'ю. Знаючи про це, я кілька разів, ще до нашого весілля, просив її: «Будь ласка, довірся мені та почекай ще трохи». Я планував їх забрати, коли настане відповідний час. Зараз вона стояла на порозі, але цей час ще не настав, беручи до уваги оточення, в якому ми перебували. Ця хатина, тобто наша церква, була маленька й обшарпана. Кілька членів Церкви жили разом зі мною, щоб вивчати Боже слово. Я не міг привести у цю хібару мою родину. Оглянувши хатину і висловивши своє велике розчарування, дружина розвернулася і вирушила геть, крокуючи із сином крутою стежкою до

підніжжя.

Жіночий університет Іхва — один з найбільших жіночих університетів у світі, престижний навчальний заклад Південної Кореї, заснований 1886 р.

Revision #2

Created 25 February 2024 08:41:32 by andres

Updated 25 February 2024 08:42:53 by andres